

PUNTS DE VISTA

Voldríem el diari a la mida del poble

Si el nostre diari està fet per la gent del poble, ha d'estar fet al seu nivell.

No cal trencar-se el cap fent articles amb ideals estranys que no s'entenen; ni cal buscar defectes pel pobre goig d'exposar-los.

Voldríem articles al nostre nivell, que ens ajudin a fer el nostre treball de cada dia ben fet; a estimar més el poble i la seva gent; a respectar-nos i estimar-nos els uns amb els altres. I també que ens parlin de Déu.

Carme Durán

* * *

Val més aconsellar que criticar

La revista «Ronsana» al pas que va dintre de poc es convertirà en un safareig.

Acabo de llegir tota la revista del mes de gener i trobo moltes coses que en comptes de donar consells, el que fan és criticar. Sobretot en algunes opinions i en l'article «Carta als Reis».

Jo crec que al pas que van de criticar, la revista «Ronsana» no arribarà lluny. En canvi, si la revista «Ronsana» fos una revista de pau, d'amor, de consells, d'opinions, etc., això seria fer una revista ferma. Val més aconsellar que criticar. Si «Ronsana» és una revista nostra, i si la fem amb amor, consells, i no critiquem, segur que durarà anys. Però si fem el contrari, segur que durarà poc. Vosaltres teniu la paraula.

J. Deupí

* * *

Servei setmanal de noies

El mossèn cada setmana posa a la «fulla», en el servei setmanal de noies, «No hi han noies per aquesta setmana». Està vist que en un poble que hi ha més de 50 noies joves no pot organitzar-se aquest servei de manera que només un cop l'any i de dues en dues puguin cuidar-se de netejar l'església. Si el mossèn la vol tenir neta, ha de llogar dones pagant, un cop o dos al mes. El Casal el tenen d'escombrar els nois, i les noies estan allà que s'ho miren.

Jo no sé com ha d'anar quan es casin, perquè, pobre noi que les esopeguil, que no li passi res.

S'han trobat 12 noies per ballar gitanes; el dissabte a la tarda totes cap a Granollers, i no poden anar a escombrar.

Fa unes setmanes tres nois es van oferir per escombrar l'església. Esperem que això no continuï.

Pere Prim

« LES GITANES » (ve de la pàg. 1)

ven amb mocadors dels més antiquats i serrells, i també duïen les millors joies, sobretot arracades, les més llargues i virolades. Els balladors portaven un gec, armilla i un barret de copa i, a les comes, uns calçons de cuir plens de cascavells, que se'n deien camals. Actualment, les noies porten el vestit més curt, un mantó i les espadnyes, i els nois van amb trajecte normal, la faixa i el llacet o corbata del mateix color, les espadnyes amb cascabells i el tapa-boques.

En el nostre poble fa uns quinze anys que no es ballaven, però abans, quasi cada any hi havia «colla», inclús va durar uns anys que hi havien dues colles. Parlant amb la Sra. Rosa de Can Rajoler ens explicava que, en el seu record, els ensenyadors a La Sagrera han sigut: antigament, en Genís Puigdomènech, espòs de la Sra. Niteta; després en Joan Puigdomènech, de Can Mestret (l'oncle); llavors el seu marit, en Jaume Flaqué, de Can Espardenyer, i últimament en Josep Puigdomènech, de Can Mestret, tots ells ja traspassats (a. C. s.).

En el Rieral, d'ensenyadors hi han hagut: primerament, el ja nomenat Joan Puigdomènech, de can Mestret, passant llavors uns quants anys amb ensenyador foraster, en Lluís Valls («Calixto»), de l'Ametlla, que, ja és tenir-hi afició!, doncs, en els mesos de més fred venir a Santa Eulàlia, amb bicicleta o a peu i a les hores del vespre o, millor dit, de la nit, Déu n'hi do! Després, i en els dos últims anys, varen ser en Josep Dantí, de Can Francès, i en Jaume Duran, de Can Pere Duran, que continuaren els assaigs aquells dos anys. També hi hem de comptar com ensenyador, en el Rieral, un eficaç col·laborador en la part musical, el Sr. Ramon Vilà, perquè ho sap tocar molt bé. Aquest any n'hi han tres, en Josep Solé, de can Pineda, en Jaume Duran, de can Pere Duran, i l'Esteve Maspons, de can Mingo.

Els llocs on s'havien ballat en el nostre poble, a La Sagrera, a les sales de can Mestret i de can Rajoler, a l'era de can Turell, i potser algun altre lloc que no recordem; i, en el Rieral, es ballaren a l'era de can Bonet, la de can Francès, la de La Bastida Nova i últimament en el camp de futbol.

Les colles de Santa Eulàlia, tant les unes com les altres, havien agradat molt, i anant a ballar pels pobles eren molt aplaudides, doncs ho feien molt bé, principalment amb les castanyoles no hi havia altre poble com ells; eren, i encara són, grosses i de bon so. Això ho demostrava els premis que guanyaven en els concursos que es feien llavors a Granollers (ara es fan a Sabadell).

En quant a aquest any, per ésser el primer que les ballen, també es pot dir que ha anat molt bé. Esperem que continuï així. Ho tenen tots ben merescut, per les molèsties que això porta, tant al jovent com als ensenyadors, i també als pares dels balladors que, després de tants dies d'anar a dormir tard, almenys hi hagi alguna satisfacció, i en quedin ganés per un altre any, si Déu vol.

E. Maspons

Transportes

J. PEIROTEN

Comerciante en toda clase de materiales
de cerámica para la construcción

Calle San José s.n.

Teléfono 82

SANTA EULALIA DE RONSANA